
G. ISTVÁN LÁSZLÓ
Egy sejtés vége

Ami a bokorból szökni készül:
bokor alatt nyüzsgő árnyék
a te szemed.

A dzsungel

Sötét volt, mint egy zongora
belseje, egy hangszer zengése fér
a szemedbe, mondtam, oktávokat
nézel át, zárt koporsóban készül
a hang, életre csak sírmélybe
lel, sosem mondtam, nézz
máshova, zengett a zongora,
felcsapott rám, oszlásnak indult
ígéretére minden. Most a sötét,
ha erdőknek megfelel, nekem miért ne?
Mondják, a nap is, mielőtt égre lépne,
dzsungelében időzik, sötétet gyűjt,
szemedből én, hogy hosszan égjen.

